

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֻד

זֵהָר חֻדָּשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ל - חלק י

קונטרס 880

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

ספר חיים של זהר

וּנְתַתָּה אֶת הַבְּרָכָה עַל הַר גְּרִזִים
וְאֶת הַקְּלָלָה עַל הַר עֵיבָל:

וּבְחֵרֶת בְּחַיִּים...

דעת התורה הקדושה על החיוב לכל אחד ואחד ללמוד זהר
הקדוש, והאזהב את עצמו יחוס על נשמתו

דַע שְׁמֵי שְׁנִשְׁמָתוֹ טְהוֹרָה וְזָכָה,
מִשְׁתוֹקֵק לְלִמּוּד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה !!!

אלו שלומדים זהר... מבטלים את הקלפות ומביאים את המשיח (דגל

מחנה אפרים שמיני)

אלו שלומדים זהר... מקרבים את הגאולה ועושים נחת רוח גדול

ליוצרים (מקדש מלך לתקוני זהר)

אלו שלומדים זהר... זוכים ומזכים את הרבים (זהר)

אלו שלומדים זהר... מצילים את עם ישראל מאסונות. (זהר)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

חיים של זהר

אלו שלומדים זהר... בשבת: מקבלים שְׂכַר על שְׁעָה אחת: אֶלֶף שָׁנָה תוֹרָה. **בְּשִׁמְחָה:** מליון שָׁנָה. **בְּצַעַר:** מאָה מליון שָׁנָה תוֹרָה. (הרי"ח הטוב, אוֹרְחוֹת צְדִיקִים, אבֶּדֶר"נ).

אלו שלומדים זהר... בחול: שְׁעָה אחת כְּמוֹ שָׁנָה שְׁלִימָה. **בְּשִׁמְחָה:** אֶלֶף שָׁנָה, **בְּצַעַר:** מאָה אֶלֶף שָׁנָה. (הרי"ח הטוב, אוֹרְחוֹת צְדִיקִים, אבֶּדֶר"נ).

אלו שלומדים זהר... יְשִׁמִיעַ מְלֶכֶךְ הַמְּשִׁיחַ את קולו ויאמר, בְּהִפְנוֹתוֹ אֶצְבַּע על יְהוּדֵי הָעָזָה: "בְּזָכוֹתֶךָ הִגַּעְתִּי!, לָךְ יֵשׁ חֶלֶק בְּגֵאֻלַת הָעָם!". כִּךְ יִרְאֶה על כָּל יְהוּדֵי וְיְהוּדֵי שֶׁפָּעַל לְמַעַן בִּיאָתוֹ.

אלו שלומדים זהר... בְּזָכוֹתָם יֵשׁ בְּטוֹל הַקְּלָפוֹת וְקָלוֹת הַגְּלוֹת וְהַשְׁבָּתוֹת הַקְּטְרוּגִים (חֶסֶד לְאַבְרָהָם מֵעֵן רֵאשׁוֹן נֶהַר כ"ד).

אלו שלומדים זהר... יִנְצְלוּ מֵהַמַּבּוּל וּמִמְלַחְמַת גּוֹג וּמִגּוֹג כְּמוֹ בְּתַבַּת נֹחַ (תְּקוּנֵי זֵהַר חֲדָשׁ דְּרַף ע"ב עֲמוּד ד').

אלו שלומדים זהר... נִשְׁגָּב מְאֹד לְטַהַר וּלְקַדְּשׁ הַנַּפְשׁ. (פְּלֵא יוֹעֵץ, עֵרֶךְ זֵהַר)

אלו שלומדים זהר... אֶפְלוּ אִי לֹא יָדַע מֵאֵי קֶאֱמֵר וְשׁוּגָה בּוֹ שְׁגִיאוֹת הַרְבֵּה הוּא חֲשׁוֹב לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּדַכְתִּיב (שִׁיר הַשִּׁירִים א, ד) וְדָגְלוּ עָלֶי אַהֲבָה וְכו', הֵא לָמָּה הַדְּבָר דּוֹמָה, לְתִינּוֹק קֶטָן שְׂאִינוּ יוֹדַע דְּבָר וּמְדַבֵּר חֲצִיִּין שֶׁל תְּבוֹת בְּלַעְגֵי שָׁפָה, וְאַבִּיו וְאִמּוֹ יִצְחָקוּ לוֹ יִשְׁמְחוּ לְקוּלוֹ, כִּךְ יוֹשֵׁב בְּשִׁמִּים יִשְׁחַק וְיִשְׂמַח כְּשֶׁהָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי יֵשׁ לוֹ חֶבֶה בְּתוֹרָה וְרוֹצֵה לְלַמֵּד אַךְ אֵין דַּעְתּוֹ מִשְׁגָּת. (פְּלֵא יוֹעֵץ, עֵרֶךְ זֵהַר)

אלו שלומדים זהר... מִי יִתֵּן וְהָיָה שְׂיִתְחִילוּ לְלַמֵּד עִם הַצֶּאֱן קְדוֹשִׁים כְּשֶׁהֵם עֹדִין בְּקֶטְנוּתָם בֶּן ט' ו' שָׁנִים סִפֵּר הַזֵּהַר הַקְּדוֹשׁ... וְהָיוּ בּוֹדְאֵי זוֹכִים לְגֵאֻלָּה בְּקֶרֶב בְּלֵי שׁוּם חֲבֵלֵי מְשִׁיחַ. (סִפֵּר סִגְלַת יִשְׂרָאֵל לְהַגְאֹן הַצְּדִיק רַבִּי שִׁבְתִּי לִפְשִׁיץ - מַעֲרַכַת ז' אוֹת ה')

אלו שלומדים זהר... הַתוֹרָה נִתְּנָה לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד בְּכַדִּי שְׁכָלָם יוֹדְעִים מְקַטְנִים עַד גְּדוֹלִים דַּעַת הַשָּׁם, וְגַם מְצִינוּ בְּהַרְבֵּה סִפְרֵי מְקַבְּלִים שְׂמִזְהִירִים

הרי פאן סודות המרכבה
העליונה הקדושה של ארבעה
שמות חקוקים, וזהו סוד הסודות
של המרכבה העליונה של
השמות: אדנ"י, צבאו"ת, יהו"ה,
אהי"ה. הסוד של ארבעה שמות
חקוקים, של ארבעה זקרים, וכל
זהר וזהר נקלל אחד בחברו,
ותשוקתו של זה להכניס לזה,
ולהפיל זה בזה.

וארבעה הזקרים הללו נפרדים
בשמות ידועים. אחד נקרא זה"ר
חשוף ולא חשוף. בהסתכלות
שלו, מיד מרים חשוף. מסתכלים
בו יותר, נוצץ ולוהט באור, ויפי
עליון. ואורו קמוט בתוכו, עד
שמכה בו אור אחר, שפורה באור
הזה ונוקב אותו, אז מתמלא
מאותו הזהר, ונוצץ לכל צד.

הזהר הזה נחנק בשבעים ושנים
ניצוצות, שהם שבעים ושנים
שמות חקוקים של שבעים
סנהדרין ושני עדים. אז הזהר
הזה כלול בשני שמות, ומתעטר
בשם הזה אדנ"י.

ואז אותו השר של כל העולמים,
וכל הצבאות וכל המחנות
העליונים והמתחונים, כלם
אומרים תושבת של (הכתוב) הזה
שמשבחים אותו, ואומרים
תושבת (של כלם) ומשבחים
למעלה. והזהר הזה, כשנשלם,
הוא שי"ר. אדון, שר, רבון. י'
השלמות שהשתלמו מן הכל.
שי"ר המעלות, הרבון הממנה על
כל הצבאות והמחנות והדרגות
שלמטה.

הזהר השני הוא זה שכל העינים
העליונים הנסתרים (נכסיהם) פוגס
אליו. והוא זהר נוצץ לעינים
שאין יכולות להסתכל בו, וזה
נקרא זהר חי. ומשום שהוא חי,
נוטל כל הזקרים העליונים

הא הקא רזין דרתיכא קדישא עילאה, דארבע
שמהן גליפון, והא איהו רזא דרזין רתיכא
עילאה דשמהן: אדנ"י. צבאו"ת. יהו"ה.
אהי"ה. רזא דארבע שמהן גליפון, דארבע
זהורין. וכל זהרא וזהרא אתפליל חד בחדריה,
ותיאובתא דהאי לעאלא בהאי, ולא תפללא
האי בהאי.

ואל"ן ארבע זהורין, אתפרשן בשמהן ידיען:
חד אקרי זה"ר חשוף ולא חשוף.
באסתפלותא דילה, מיד ארים חשוף.
מסתפלאן ביה יתיר, נציץ ולהיט בנהירו,
ושפירו עילאה. ונהוריה קמיט בגויה, עד
דבטש ביה נהורא אחרא, דכרי בהאי נהורא,
ואנקיב לה, כדין אתמלא מההוא זהרא,
ונציץ לכל סטריין (דף ע"א).

זהרא דא, אתגליף בשבעין ותריין נציצין,
דאינון שבעין ותריין שמהן גליפון,
דשבעין סנהדרין ותריין סהדין. כדין האי
זהרא כלילא בשתי שמהן, ומתעטרא בשמא
דא אדנ"י.

כדין איהו שר דכל עלמין, וכל חילין וכל
משריין דעלאין ותתאין, פלהו אמרי
תושבתא דהאי (קרא) דקא משבחן ליה,
ואמריין תושבתא, (ביא דבלחו) ומשבחים לעילא.
ודא זהרא פד אשתלים, איהו שי"ר. אדון,
שר, רבון. י' שלימו דאשתלימו מפולא, שי"ר
המעלות, רבון ממנא על כל חילין ומשריין
דרגין דלתתא.

זהרא תנינא, הוא זהר דכל עינין עילאין
סתימין, (עאלין) פניש לגביה. והוא זהר
נציץ לעינין, דלא וכילו לאסתפלא ביה, והאי
איקרי זהר חי. ובגין דאיהו חי, נטיל כל

הנסתרים, וזרק זהרים נוצצים
למטה, ועושה פרות ותולדות
למינו.

והזוהר החי הזה נקרא חי
העולמים, וזהו הכלל של
העליונים והתחתונים, ועל
שמוציא זהרים נוצצים ועושה
תולדות למינו, נקרא הזוהר הזה
צבאו"ת. וזהו שתשוקתו תמיד
לשבח תמיד בזה הראשון הזה
שנקרא שיר. וכשפגולים יחד
בחבור אחד בלי פרוד תוף
תשוקה שלמה, אז הכל נקרא
שיר השירים.

ואפ"ו הוא לבדו, שהוא כלל של
הכל, נקרא כלל של רבים, הכלל
של כל הזהרים העליונים
והתחתונים. קוראים לו כל,
הכלל של הכל. הוא חיים"ם. עליו
כתוב (בראשית ב) ועץ החיים בתוף
הגן. כל החיים תלויים בו. ממנו
פורחים חיים וזהרים לכל צד.
השיר הזה שאמרנו נקרא בא"ר,
ואותם החיים העליונים נכנסים
לתוכו. ואותו הזוהר שנקרא חיים,
נזכרים בו. ועל זה כתוב באר
מים חיים. וכתוב באר חפרוה
שרים, על שם שאותם גדולים
עליונים, זהרים טמירים,
שהתפנסו לזהר הזה. והם לא
חפרוה אלא על ידי זה.

הזו"ר השלישי, הזוהר הזה הוא
כלל של שלשה זהרים, הסוד של
שלש אותיות. בזהר הזה נדבקו
האבות.

זהו רצוא ושוב, אין מי שיכול
להתשוב בניצוץ שלו. על זה
כתוב (יחזקאל א) והחיות רצוא
ושוב. זה יורש ירשה של זהרים
טמירים שלא התגלו. וסוד השם
הקדוש של שלש אותיות תלויות
בהם, יה"ו. מפאן, האות ה'
רביעית לוקטת ולוקחת. וכך
מסתדר בסודו שלם.

זהירין עלאין סתימין, וזריק זהירין נציצין
לתתא, ועביד פירין ואיבין לזניה.

ודא זוהר חי, איקרי חי העולמים. ודא איהו
כללא דעילאי ותתאי, ועל דאפיק זהירין
נציצין, ועביד איבין לזניה, איקרי האי זוהר
צבאו"ת. ודא איהו דתיאובתיה תדיר, לשבחה
תדירא, בהאי זוהר קדמאה דאקרי שיר. וכד
פלילן פחדא בחבורא חדא בלא פירודא, גו
תיאובתא שלימא, כדין איקרי בלא שיר
השירים.

ואפ"ו איהו בלחודוהי, דאיהו כללא הכלא,
איקרי כללא דסגיאין, כללא דכל
זהירין עלאין ותתאין. כל קרינן ליה, כללא
דכולא. חיים"ם איהו. עליה כתיב (בראשית ב ט) ועץ
החיים בתוף הגן. כל חיים ביה תליין. מיניה
פרחין חיים וזהירין לכל סטר.

האי שיר דקאמרן, איקרי בא"ר, ואינון חיים
עילאין עלאין בגויה. וההוא זהרא דאקרי
חיים, נבעין ביה. ועל דא כתיב, באר מים
חיים. וכתיב (במדבר כא יח) באר חפרוה שרים. על
שמא דאינון רברבין עלאין, זהירין טמירין,
דאתפנשו בהאי זהרא. ואינון לא חפרוה, אלא
על ידא דדא.

זהר"א תליתאה, האי איהו זהרא כללא דתלת
זהירין, רזא דתלת אתוון. בהאי זהרא
אבהן אתדבקו.

האי איהו רצוא ושוב, לית מאן דיכיל
לאתישבא בנציצו דיליה. על האי כתיב,
(יחזקאל א יד) והחיות רצוא ושוב. דא רית אחסנתא
ירוהא דזהירין טמירין, דלא אתגלגין. ורזא
דשמא קדישא דתלת אתוון תליין בהו, יה"ו.
מפאן, את ה' רביעאה לקיט ונקיט. והכי
אתסדר בסידורא שלים.

הַזֶּה הָאֵתֶר הַזֶּה הוּא רְצוּא וְשׁוֹב,
בְּסוּד שֶׁל הָאוֹת ו', וְהוּא עוֹמֵד
בְּאִמְצַע, בֵּין מַעְלָה וּמַטָּה. הָאוֹת
ה' מְצַד זֶה לְמַעְלָה, וְהָאוֹת ה'
מְצַד הַזֶּה לְמַטָּה. וְהַחִיּוֹת שֶׁהֵן ו'
בְּאִמְצַע. וְעַל זֶה רְצוּא וְשׁוֹב,
רְצוּא - אֶל הַה' הַעֲלִיּוֹנָה,
לְהַתְּעַלּוֹת אֵלֶיהָ בְּתַשׁוּקָה שְׁלֵמָה.
וְשׁוֹב - אֶל הַה' הַתְּחַזְּנָה, לְתַת
לָהּ, כְּמוֹ שֶׁלֵּקֵט מִלְּמַעְלָה.

הַזֶּה הָאֵתֶר הַזֶּה הוּא כְּמוֹ גִּלְגַּל הַעַיִן,
בְּדֶרֶךְ נִסְתָּר, שֶׁהַזֶּה הָאֵתֶר רְצוּא
וְשׁוֹב, תַּשׁוּקָתוֹ לְהַתְּעַלּוֹת
לְמַעְלָה, וּמִיַּד חוֹזֵר. וְזֶה סוּד
אֲשֶׁר, עוֹמֵד כְּאֵן וְכֵאֵן.

הַזֶּה הַרְבִּיעִי (אח"ה). זֶהוּ זֶהר
נִסְתָּר שֶׁלֹּא נִרְאָה כֻּלָּל. שֶׁהֵרִי מִן
הַזֶּהר הַזֶּה הַנִּסְתָּר יֵצֵא שְׁאֵר
הַזֶּהרִים, וּמִתְפַּשְׁטִים וְנִכְלָלִים
הָאֵחָד בַּחֲבֵרוֹ. הַזֶּהר הַזֶּה לֹא
הַתְּגַלָּה כֻּלָּל, אֲבָל עוֹמֵד בְּתַבּוּנַת
הַלֵּב, שֶׁהַלֵּב יוֹדֵעַ וּמִסְתַּכֵּל בּוֹ,
אֵף עַל גַּב שֶׁלֹּא נִרְאָה כֻּלָּל.

וְזֶה מְשׁוּם שֶׁכֵּל אוֹתָם הַזֶּהרִים
יֵצֵא מִמֵּנּוּ תַשׁוּקָה שֶׁל הַזֶּהר
הַתְּחַזְּנוֹ, לְשַׁבֵּחַ שְׁבַח, לְהַסְתַּכֵּל
בְּתוֹךְ אוֹתָם הַזֶּהרִים, לְהַכֻּלֵּל
בְּתוֹכָם, לְהַתְּעַלּוֹת לְרֵאוֹת בְּאוֹתוֹ
הַנֶּעֱמֵם הַעֲלִיּוֹן. וְעַל זֶה אָמַר דָּוִד
הַמֶּלֶךְ (תהלים כז) אַחַת שְׂאֵלְתִי מֵאֵת
ה' אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ שְׁבַחִי בְּבֵית ה'
כִּל יָמֵי חַיֵּי לַחַזוֹת בְּנֶעֱמֵם ה' וּלְבַקֵּר
בְּהִיכְלוֹ. וְזֶה סוּד לְשִׁלְמוֹה, לְמַלְךְ
שֶׁכֵּל הַשְּׁלוֹם הוּא שְׁלוֹ.

כְּתוּב (זכריה ד) רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת
זָהָב כְּלָה וְגִלְגָּה עַל רֹאשָׁהּ וְשִׁבְעָה
נִרְתְּיָה עֲלֶיהָ שְׁבַעַה וְשִׁבְעָה
מוֹצְקוֹת לְנֹרוֹת אֲשֶׁר עַל רֹאשָׁה.
לְזַכְרֶיהָ הַתְּגַלָּה הַסּוּד שֶׁל
הַמְּנוֹרוֹת הַטְּהוֹרוֹת. אַחַת
מְסֻדְרָה, וְאַחַת מְאִירָה.

רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת - זוֹ מְנוֹרַת
הַמְּסֻדְרָה בְּשִׁבְחֵי הַגּוֹנִים
הַחִקּוּקִים בְּשֵׁם אֲדֹנָי. בְּשֵׁם זֶה

דָּא זִיְהִר"א אִיהוּ רְצוּא וְשׁוֹב, בְּרִזָּא דָּאֵת ו',
וְאִיהוּ קָאִים בְּאִמְצַעִיתָא, בֵּין עֵילָא וְתַמָּא.

אֵת ה' מְסֻטְרָא דָּא לְעֵילָא. וְאֵת ה' מְסֻטְרָא
דָּא לְתַמָּא. וְהַחִיּוֹת דְּאִינוּן ו' בְּאִמְצַעִיתָא. וְעַל
דָּא רְצוּא וְשׁוֹב, רְצוּא לְגַבֵּי ה' עֵילָאָה,
לְאִסְתַּלְקָא לְגַבְהָ בְּתַאוּבְתָּא שְׁלִים. וְשׁוֹב לְגַבֵּי
ה' תַּתָּאָה, לְמִיַּהֲב לָהּ, כְּמָא דְלִקִּיט מִלְּעֵילָא.

וְהִרָא דָּא אִיהוּ כְּגִלְגְלָא דְעֵינָא, בְּאוֹרַח סְתִים,
דְּזִהִרָא דִילֵיהָ רְצוּא וְשׁוֹב, תַּיֹּאוּבְתִיָּה
לְאִסְתַּלְקָא לְעֵילָא, וּמִיַּד אֲהַדְר. וְרִזָּא דָּא אֲשֶׁר,
קָאִים הַכָּא וְהַכָּא.

וְהִר"א רְבִיעֵאָה (אח"ה). הַאִי אִיהוּ זִהִרָא סְתִים,
דְּלֹא אַתְחַזֵּי כֻּלָּל. דְּהָא מְהַאי זִהִרָא

סְתִימָא נִפְקוּ שְׁאֵר זִהִרִין, וְאַתְפְּשִׁטוּן
וְאַתְפְּלִיזוּן חַד בְּחֲבֵרִיָּה. הַאִי זִהִרָא לֹא אַתְגְּלִי
כֻּלָּל, אֲבָל קָאִים בְּסוּכְלַתְנּוּ דְלִבָּא. דְלִבָּא יוֹדֵעַ
וְאַסְתַּכֵּל בֵּיהּ, אֵף עַל גַּב דְּלֹא אַתְחַזֵּי כֻּלָּל.

וְדָא, בְּגִין דְכֵּל אִינוּן זִהִרִין, נִפְקָא מְגִיָּה
תַּיֹּאוּבְתָא דְזִהִרָא תַּתָּאָה, לְשַׁבְחָא
שְׁבַחָא, לְאִסְתַּכְלָא בְּגוֹ אִינוּן זִהִרִין,
לְאַתְפְּלִיָּא בְּגוֹיִיָּהּ, לְאִסְתַּלְקָא לְמַחְמֵי בְּהֵהוּא
נוֹעֵם עֵילָאָה. וְעַל דָּא אָמַר דָּוִד מְלִכָא, (תהלים

כז) אַחַת שְׂאֵלְתִי מֵאֵת ה' אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ שְׁבַחִי
בְּבֵית ה' כִּל יָמֵי חַיֵּי לַחַזוֹת בְּנֶעֱמֵם ה' וּלְבַקֵּר
בְּהִיכְלוֹ. וְרִזָּא דָּא לְשִׁלְמוֹה, לְמַלְכָּא דְשְׁלָמָא
כְּלָא דִילֵיהָ.

כְּתוּב (זכריה ד ב) רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת זָהָב כְּלָה
וְגִלְגָּה עַל רֹאשָׁהּ וְשִׁבְעָה נִרְתְּיָה עֲלֵיהָ

שְׁבַעַה וְשִׁבְעָה מוֹצְקוֹת לְנֹרוֹת אֲשֶׁר עַל רֹאשָׁה.
זְכְרִיָּה אַתְגְּלִי לִיָּה רִזָּא דְמְנַרְתִּי דְכִינִין. חַד
מְתַסְדְּרָא. וְחַד דְנִהִרָא.

רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת, דָּא מְנַרְתָּא מְתַסְדְּרָא
בְּשִׁבְחֵי דְגּוֹנוּיִן גְּלִיפָאן, בְּשִׁמָּא

מאיר לתחתונים, וזן ומפרנס אותם כראוי.

והב - סוד בית הדין בשם של אלהים, לדון את כל העולם, שהרי בדין בא, ועל השם הזה נברא, והכל בסוד השמאל.

כזה - כשמשלמת בצד הזמין,

שמתזיק בה בסוד של השם

יהו"ה, שהרי אז היא פלה בחפה,

שכל העולמות ברחמים בחדוה

באהבה ובחבור אחד. שהרי אז,

וגלה על ראשה. כתוב גלה, זהו

מקור הצדיק, שנעשה נהר פלגיו,

שמשמחים עיר אלהים, ועושה

פרות ותולדות בשם שנקרא

צבאו"ת. מתחם בשנים עשר

תחומים לארבעת צדי העולם.

ושבעה גרותיה עליה - זה הסוד

של השם העליון החקוק בסוד

של שבעים שמות, שבהם נקרא

הקדוש ברוך הוא, והם שבעה

עמודים שעליהם עומד העולם.

ושבעה ושבעה - אלו התחתונים

שעומדים כנגדם של העליונים,

וכלם אחוז לגרות אשר על

ראשה. שבעה ושבעה מוצקות -

אלו שבעת ימים ושבעת ימים,

אלו עליונים ואלו תחתונים,

שמתחברים יחד.

עוד, שבעה ושבעה פלם למעלה,

משום שכל אחד לכול בחדוה.

ואם תאמר שש? הוא יפה,

שכולל אחד בחדוה. האחד

שנשאר במי נכלל?

א"א כשכלם עולים לשנים עשר,

אותו שעומד עליהם, שמשלים

שלשה עשר, נכלל באחד שעומד

עליו, שהוא תדרגה שכלם

פלולים בה, וזו היא הנקודה

העליונה, שכלם יצאו ממנה.

הנה

אדנ"י. בשמא דא מנהרא לתתאי, וזן ומפרנס לון פדקא יאות.

והב, רזא דבי דינא בשמא אלהי"ם, למידן

כל עלמא, דהא בדניא קאי, ועל שמא

דא אתברי. וכלא ברזא דשמאלא.

כזה, פד אשתלים בסטרא דימינא, דאתקיף

בה ברזא דשמא יהו"ה, דהא כדין

איהי פלה בחופה, דעלמין פולהו ברחמי

בחדוה ברחימו בחבורא חדא. דהא כדין

וגלה על ראשה. כתיב גלה, דא איהו מקורא

דצדיק, דאתעביד, נהר פלגיו דחדון עיר

אלהים, ועביד פירין ואיבין, בשמא דאתקרי

צבאו"ת. מתחממא בתריסר תחומין, לארבע

סטרי עלמא.

ושבעה גרותיה עליה, דא רזא דשמא עילאה

גליפא, ברזא דשבעין שמהן, דאתקרי

בהו קודשא בריך הוא. ואינון שבעה קיימין,

דעלמא קאים עלייהו.

שבעה ושבעה, אלין תתאי, דקיימין

לקבליהון דעלאי, וכלהו אחיד

לגרות אשר על ראשה. שבעה ושבעה

מוצקות, אלין שבעת ימים ושבעת ימים,

אלין עילאי ואלין תתאי. דמתחבראן בחדא.

תו. שבעה ושבעה פולהו לעילא, בגין דכליל

כל חד בחדוה. ואי תימא, שימא, איהו

שפיר דכליל חד בחדוה, חד דאשתאר

במאן אתפליל.

א"א פד סלקין פלהו לתריסר, ההוא

דקאים עלייהו, דאשלים תליסר,

אתפליל בחד דקיימא עליה, דאיהו דרגא

דכלהו פלילן ביה, ודא איהו נקודה עילאה, דכלהו נפקו מיניה.

הו. תְּרִין דְּרָגִין אִינוּן, וְכַל חַד אִיקְרֵי שְׁבַעָה.
 חַד אִיהוּ עַלְמָא דְאָתִי, דְאִיהוּ שְׁבַעָה,
 וְאִיקְרֵי שְׁבַעָה, דְכְתִיב (מ"א ו לח) וַיִּבְנֶהוּ שְׁבַע (דף
 עו ע"ב) שְׁנַיִם. וְחַד אִיהוּ צַדִּיק, דְאִיקְרֵי שְׁבַעָה,
 וְאִיהוּ שְׁבַע דְכְתִיב (משלי כד טז) כִּי שְׁבַע יִפּוֹל צַדִּיק
 וְקָם.

וְאִיִּן תְּרִין פְּתָרִין, מוּצָקוֹת לְגֵרוֹת. חַד מְסֻטְרָא
 דָּא, וְחַד מְסֻטְרָא דָּא. וְאָף עַל גַּב דְאִינוּן
 בְּמַנְיָנָא דְאִינוּן גֵּרוֹת, וְעַם כָּל דָּא, שְׁבַחָא
 מְאֵלִין, תְּרִין, דְאִינוּן שְׁבַעָה וְשְׁבַעָה (לְמוּצָקוֹת),
 דְמוּצָקוֹת לְגַבֵּייהוּ. דְאִינוּן גֵּרוֹת דְקָא נְהָרִין
 עַל רִישָׁא דְהַהוּא מְנוּרָה, וְהַהוּא מְנוּרָא קָא
 מְנַהֵרָא מְחִילָא דִילְהוּן, לְסַלְקָא לְגַבֵּיהּ עֵילָא.
 וְכַד סַלְקָא, סַלְקָא מְדַרְגָּא לְדַרְגָּא, וּמְכַתְרָא
 לְכַתְרָא, עַד דְאֵתְאֲחַדָּא כְּלָא לְעֵילָא, וְרָזָא דָּא,
 שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשַׁלְמָה.

שִׁיר הַשִּׁירִים, עַל פּוּמָא דְאֵלֵיהּ אֲתַגְזֹר, בְּרִשְׁוֹ
 עֵילָאָה. שִׁיר הַשִּׁירִים, שְׁבַחָא דְשְׁבַחִין,
 לְמַלְכָּא דְשַׁלְמָא דִילֵיהּ. בְּגִין דְאִיהוּ אֲתֵר דְבַעֵי
 חֲדוּהּ, דְלֹא אֵית תַּפְן רוּגְזָא וְדִינָא. דְהָא עַלְמָא
 דְאָתִי, כּוּלָּא אִיהוּ חֲדוּהּ, וְאִיהוּ חֲדִי לְכוּלָּא.
 וּבְגִין כֶּן מְשַׁדֵּר חֲדוּ וְחֲדוּהּ לְכַל דְרָגִין.

כְּמָא דְאַצְטְרִיף אֲתַעְרוּ דְחֲדוּהּ לְאֲתַעְרָא מְהֵאי
 עַלְמָא לְעֵילָא. הֵכִי אַצְטְרִיף לְאֲתַעְרָא
 חֲדוּהּ וְחִידוּ, מַעַלְמָא דְסִיְהֵרָא, לְגַבֵּי עַלְמָא
 עֵילָאָה. וּבְגִין כֶּן עַלְמִין קְיִימִין בְּדוּגְמָא חֲדָא,
 וְאֲתַעְרוּ לֹא סַלְקָא אֵלָא מִתַּתָּא לְעֵילָא.

שִׁיר תַּתְרִי סִימֹן, בְּאַתּוּן גְּלִיפָאן דְשַׁמָּא
 קְדִישָׁא, זַעו וְרַתְ"ת דְכָל עַלְמִין, וְכַל
 נוֹקְבִין דְתַהוּמָא רַבָּא, עַד דְהָא פְּשִׁיטוּ
 דְרוּחָא, אֲתַעַר (כ"א ע"א) לְגַבֵּי תַרְעָא קְדַמָּאָה
 דְלְסֻטְר מְזַרְחָה. הַהוּא מְאִיר דְעֵינִין, בְּחַמְשׁ

הַרְאִשׁוֹן שְׁלַצְד מְזַרְחָה. אוֹתוּ בַעַל הַעֵינַיִם עִם חַמְשׁ מְאוֹת

עוּד, שְׁפֵי דְרָגוֹת הֵן, וְכַל אַחַת
 נִקְרָאת שְׁבַעָה. אַחַד הוּא הַעוֹלָם
 הַבָּא, שְׁהוּא שְׁבַעָה, וְנִקְרָא
 שְׁבַעָה, שְׁכַתוּב וַיִּבְנֶהוּ שְׁבַע
 שְׁנַיִם. וְאַחַד הוּא צַדִּיק, שְׁנִקְרָא
 שְׁבַעָה, וְהוּא שְׁבַע, שְׁכַתוּב (משלי
 כד) כִּי שְׁבַע יִפּוֹל צַדִּיק וְקָם.

וְשְׁנֵי הַכְּתָרִים הֵלְלוּ מוּצָקוֹת
 לְגֵרוֹת, אַחַד מִצַּד זֶה וְאַחַד מִצַּד
 זֶה. וְאָף עַל גַּב שְׁהִם בְּמַנְיָן שֶׁל
 אוֹתָם הַגֵּרוֹת, וְעַם כָּל זֶה, הַשְּׁבַח
 מְאֵלוֹ הַשְּׁנַיִם, שְׁהִם שְׁבַעָה
 וְשְׁבַעָה (לְמוּצָקוֹת), שְׁמוּצָקוֹת
 אֵלֵיהֶם. שְׁאוֹתָם הַגֵּרוֹת שְׁמֵאִירִים
 עַל רִאשׁ אוֹתָהּ הַמְּנוּרָה, וְאוֹתָהּ
 מְנוּרָה מְאִירָה מְכַחֵם, לְעֵלוֹת
 אֵלָיו לְמַעְלָה. וּכְשֶׁעוֹלָה, עוֹלָה
 מִדְרָגָה לְדְרָגָה וּמְכַתֵּר לְכַתֵּר, עַד
 שֶׁהַכֵּל מֵתְאַחַד לְמַעְלָה, וְזֶה סוּד
 שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשַׁלְמָה.

שִׁיר הַשִּׁירִים, עַל פִּי שֶׁל אֶלְיָהוּ
 נְגִזֹר, בְּרִשְׁוֹת עֵלְיוֹנָה. שִׁיר
 הַשִּׁירִים, הַשְּׁבַח שֶׁל הַשְּׁבַחִים,
 לְמַלְכֵךְ שְׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ. מִשׁוּם
 שְׁהוּא מְקוּם שְׁרוּצָה שְׁמַחָה,
 שְׁאִין שְׁם רְגֵז וְדִין. שְׁהֵרִי הַעוֹלָם
 הַבָּא, הַכֵּל הוּא שְׁמַחָה, וְהוּא
 מְשַׁמַּח אֶת הַכֵּל, וּמִשׁוּם כֶּן
 שׁוֹלַח חֲדוּהּ וְשְׁמַחָה לְכָל
 הַדְּרָגוֹת.

כְּמוֹ שְׁצִרִיף הַתַּעוּרְרוֹת שֶׁל
 שְׁמַחָה לְהַעִיר מִהַעוֹלָם הַזֶּה
 לְמַעְלָה, כֶּן צִרִיף לְעוֹרֵר שְׁמַחָה
 וְחֲדוּהּ מַעוֹלְמָה שֶׁל הַלְּבָבָה אֵל
 הַעוֹלָם הַעֵלְיוֹן. וּמִשׁוּם כֶּן
 הַעוֹלְמוֹת עוֹמְדִים בְּדִגְמָא אַחַת,
 וְאִין הַתַּעוּרְרוֹת עוֹלָה אֵלָא
 מִלְמַטָּה לְמַעְלָה.

שִׁיר תַּתְרִי סִימֹן, בְּאוֹתִיּוֹת
 חֻקוֹקוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, זַעו
 וְרַתְ"ת שֶׁל כָּל הַעוֹלְמוֹת, וְכַל
 נִקְבֵי תַהוּם רַבָּה, עַד שֶׁהַתַּפְשׁוּת
 הַרוּחַ הַזֶּה מֵתְעוּרְרָת (בְּכַסֵּת) לְשַׁעַר
 מִפְתַּחְתוֹת שֶׁל הַיְכָלוֹת, וְהֵרִי הוּא

בחקיקת השם הקדוש של שתיים
עשרה אותיות שטסים בו תשעה
עשר מקנות לזהטים של אש.
ואותו בעל העינים לוקט גחלי
אש, איברי האש, ונכנסים לתוף
אותו ההיכל שנקרא זבול, ההיכל
ששם מסתדרים כל השבחים
לעלות למעלה, ועל זה כתוב
(מלכים-ח) בנה בניתי בית זבל לך.
והוא ההיכל, שיש בו תתרוי
דרגות שעולות בשבחי
התשפחת. וכתוף פלם יש דרגה
פנימית אחת מפלן, ששם נבחרת
אהבת התשפחת הזו, בחירת
הנקדה התחתונה. וכשנברך
מתוף פלם, עולה למעלה בסוד
השיר, ונקרא שיר השירים,
ועולה מפל אותם השבחים,
ונבחר מפלם.

כתוב (שם ח) והבית בהבנתו אכן
שלמה וגו'. והבית בהבנתו,
כשהיו זכר ונקבה יחד מחברים,
אזי האכן השלמה נשלמה כמו
שצריך. ולא נשלמה, עד שהיה
מסע, שהסיע (שנסר) אותה הקדוש
ברוך הוא, ותקן אותה וקשט
אותה, והביא אותה אל האדם,
ואז נבנה, ונשלמה מהכל.

וכשהתחברו זה עם זה, כל
הרוחות האחרות וכל המינים
הרעים עברו משם, ולא קרבו
למקדש. זהו שכתוב (שם) ומקבות
והגרזן כל פלי ברזל לא נשמע
בבית בהבנתו. שהרי כלם נכנסו
לתוף נקב תהום רבה. פיון
שנבנה בית המקדש למטה
ונתמקן ההיכל על בריו, אז
התגלה שיר השירים, שהצטרף
להתחבר מקדש במקדש.

כשהיה משה במדבר, משום
חטאי ישראל, הזווג של משה
היתה מתחברת בו, באחור של
ההוד (שהיה) זכר ונקבה מחברים

מאה מפתחאן ההיכלין, והא איהו בגליפו
דשמא קדישא, דתריסר אתוון, דטאסין ביה
תשע סרי משריין מלהטן דנורא.

וההוא מארי דעינין, לקיט גומריין דאשא,
שייפי דנורא, ועאלין גו ההוא היכלא
דאתקרי זבול, היכל דתמן כל שבחין אתסדרן
לסלקא לעילא. ועל דא פתיב (מ"א ח"ג) בנה בניתי
בית זבל לך. ואיהו היכלא, דאית פה תתרוי
דרגין, דסלקן בשבחי דתושפחתא, וכגו
פולהו אית חד דרגא פנימאה מפולהו,
דאתבריר רחימו דהאי תושפחתא, ברירו
דנקודא תתאה. וכד אתבריר מגו פולהו,
סלקא לעילא ברזא דשיר, ואיקרי שיר
השירים, וסלקא מפל אינון שבחין, ואתבריר
מפולהו.

כתוב (שם ו) והבית בהבנתו אכן שלמה וגו',
והבית בהבנתו, כד הוו דכר ונוקבא
פחדא מתחברא, פדין אכן שלמה, אשתלימת
פמה דאצטריף. ולא אשתלימת, עד דהות
מסע, דנסע (כ"א דנסר) לה קודשא בריך הוא,
ואתקין לה, וקשיט לה, ואייתי לה לגבי
דאדם, וכדין נבנה, ואשתלימת מפולא.

וכד אתחברו דא עם דא, כל רוחין אחרנין,
וכל זיגין פישין, אתעברו מתמן, ולא
אתקריבו למקדשא. הדא הוא דכתיב, (שם שם)
ומקבות והגרזן כל פלי ברזל לא נשמע בבית
בהבנתו. דהא פולהו עאלו גו נוקבא דתהומא
רפא. פיון דאתבני בי מקדשא לתתא, ואתתמן
היכלא על פורייה, פדין אתגלי שיר השירים,
דאצטריף לאתחברא מקדשא במקדשא.

כד הוה משה במדברא, בגין חוביהון
דישראל, זווגא דמשה הות מתחברא
ביה, באחורא דהוד (דחיו) דכר ונוקבא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

